

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. C.,**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00 Praha
8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,
o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 10.1.2018 č. j. MSK
172580/2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 12.3.2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17.10.2017 č. j. SMO/417442/17/DSC/StoP o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně v rozporu s ust. § 79a silničního zákona, z něhož vyplývají pro obecní policii dvě podmínky. První podmínkou je, že měření rychlosti musí být provedeno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce vyslovil přesvědčení, že skryté měření rychlosti nemá žádný vliv na bezpečnost provozu a slouží pouze k vybírání pokut. Pokud by skutečně bylo účelem tohoto měření rychlosti zvyšovat bezpečnost provozu, tak by nesmělo probíhat skrytě, neboť takové měření nemá jakýkoliv preventivní účel. Dále k tomu uvedl, že místo, na kterém obecná policie prováděla měření rychlosti (ulice Dr. Martíňka v Ostravě), je místem, na kterém měření rychlosti nijak nepřispěje ke zvýšení bezpečnosti provozu. Místo se sice nachází v obci, ale jde o komunikaci čtyřproudovou, s odbočovacími a napojovacími pruhy, bez chodníku v blízkosti komunikace a zcela rovnou a přehlednou. Žalobce rovněž namítal, že obecní policie smí měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií ČR. Tato podmínka nebyla splněna. Spisový materiál neobsahuje jakýkoliv podklad, ze kterého by plynulo oprávnění obecní policie měřit v předmětném úseku rychlost. Dále žalobce namítal, že měření rychlosti vozidla laserovým rychloměrem proběhlo nesprávně a v rozporu s návodem k obsluze, a proto je výstup z měření důkazem nepoužitelným pro správní řízení. Uvedl, že součástí spisového materiálu je oznámení ze spáchání přestupku, které obsahuje fotografie měřeného vozidla a zaměřovací kříž laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM. Na snímku je vidět, že se záměrný kříž nachází na rozhraní mezi spodní hranou předního nárazníku vozidla a vozovkou. Žalobce považuje toto měření za měření provedené v rozporu s návodem k obsluze rychloměru a tedy měření, jehož výstup nemůže být použit jako důkaz ve správním řízení. Pokud se celý záměrný kříž rychloměru nenachází na měřeném vozidle, tak mohlo dojít k vadnému měření z důvodu interference vozovky měření a stejně tak ke vzniku tzv. „slip efektu“. Žalobce rovněž namítal, že výrok rozhodnutí je nezákonný, neboť správní orgán ve výroku neuvedl, dle jakého ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb., rozhodl o povinnosti nahradit správnímu orgánu náklady přestupkového řízení, dále výrok neobsahuje formu zavinění, ačkoliv jde o obligatorní náležitost stanovenou § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
3. Žalobce rovněž namítal, že i kdyby nejvyšší dovolenou rychlost překročil, nemohla být naplněna materiální stránka přestupku. Místo spáchání přestupku, jak je výše popsáno, rozhodně není obvyklou pozemní komunikací v obci, která se vyznačuje klasickými křižovatkami, semaforey, zatáčkami, chodníky a úzkými pruhy, naopak jde o široký bulvár uzpůsobený výhradně pro vozidla. To, že pouhé naplnění formální stránky přestupku automaticky nezpůsobuje i naplnění materiální stránky přestupku, judikoval Nejvyšší soud v rozsudku č. j. 5 As 104/2008-45. Správní orgán vyhodnotil, že se jedná o frekventovanou oblast v obci, aniž by svá tvrzení opřel o důkaz, který by uvedené prokazoval. Správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí

vadou nepřezkoumatelnosti, neboť hodnotil skutkový stav, ačkoliv neměl žádné důkazy, ze kterých by toto hodnocení vycházelo. Konstatoval dále, že správní orgán uvedl pouze to, že jde o frekventovanou oblast, nikoliv to, že místo spáchání přestupku bylo skutečně frekventované, a to přímo v době spáchání přestupku.

4. Žalobce také namítal, že mu byla uložena pokuta na samé dolní hranici zákonné sazby a nebyla zákonně zjištěna jediná přitěžující okolnost. Naopak bylo zjištěno několik polehčujících, proto bylo nutné využít úpravu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., které obsahuje možnost mimořádného snížení výměry pokuty a který je tedy pro žalobce jednoznačně výhodnější, neboť mu za použití tohoto zákona mohla být uložena nižší pokuta. Správní orgán vůbec nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry správního trestu. Správní orgán byl povinen rozhodovat dle nového zákona o odpovědnosti za přestupek, a to i tehdy, pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení pokuty nejsou dány. V závěru pak žalobce vyslovil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů a požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Oprávnění Městské policie Ostrava měřit rychlost vozidel vyplývá ze stanoviska Policie ČR ze dne 13.12.2016, včetně přílohy (seznam úseků), jímž navrhl provést jako důkaz. K námitce ohledně nesprávného měření rychlosti žalovaný uvedl, že již správní orgán I. stupně shromáždil sadu důkazů, které postačují k prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Záměrný kříž na snímku se nachází jednoznačně na měřeném vozidle, není tedy pochyb o tom, že vozidlo bylo skutečně změřeno. V průběhu správního řízení žalobce tyto důkazy ani v nejmenším nezpochybnil. Forma zavinění – nedbalost – je ve výroku rozhodnutí výslovně uvedena. K výroku rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že vyhl. č. 231/1996 Sb., obsahuje všeho všudy 4 stručné paragrafy, absence čísla konkrétního paragrafu vyhlášky ve výroku rozhodnutí proto nemá žádný vliv na jeho zákonnost. K materiální stránce přestupku žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 As 104/2008-41 podle něhož jednání naplňující formální znaky přestupku v zásadě vždy naplňuje i znak materiální, ledaže vyvstanou zvláštní okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují. Takové okolnosti žalovaný neshledal. Naopak je zde podstatná okolnost, která nebezpečnost jednání žalobce zvyšuje, a to skutečnost, že k překročení rychlosti došlo v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce (který je vidět i na snímku z rychloměru). O absenci materiálního znaku přestupku tedy nelze vůbec hovořit. K námitkám ohledně pokuty a právní úpravy žalovaný uvedl, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy ani nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35). Pokud jde konkrétně o mimořádné snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., žalobce ani neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavadaly sebemenší důvod. Ani ze spisu žádné takové okolnosti nevyplývají a žalovaný je neshledal. Skutečnosti uváděné v žalobě nelze v žádném případě za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby.
6. Soud v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s. věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Jeho zástupci bylo předvolání k jednání doručeno řádně a včas, neúčast omluvil a nežádal z důležitého důvodu o odročení jednání.

7. Žalovaný u jednání setrval na svých stanoviscích k věci.
8. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu vyplývá, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o přestupku Městské policie Ostrava sepsané na místě samém dne 4.5.2017, z něhož je zřejmé, že žalobce byl identifikován jako řidič motorového vozidla značky Škoda, RZ X, na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. Po zastavení vozidla byl žalobce informován o přestupku. Žalobce se odmítl na místě vyjádřit a oznámení přestupku nepodepsal. Ve spise je rovněž záznam o přestupku – oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 4.5.2017, jehož součástí je snímek ID 1238797.jmf, na kterém je zachyceno motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X. Na fotografii je patrný záměrný kříž, který je lokalizován do středu přední tabulky registrační značky označeného vozidla. Rychlost vozidla byla měřena 4.5.2017 v 15:21:37 hodin na ulici Dr. Martíňka v Ostravě laserovým rychloměrem TruCAM č. TC001220. Vozidlu byla naměřena rychlost 63 km/h, limit byl 50 km/h. Ve spise je ověřovací list tohoto zařízení ze dne 9.11.2016 s platnou kalibrací do 8.11.2017. Ve spise je založen rovněž úřední záznam Městské policie Ostrava ze dne 4.5.2017 o průběhu silniční kontroly pořízený zasahujícími policisty, osvědčení o proškolení strážníka městské policie J. H., který měření prováděl a výpis z evidenční karty řidiče – žalobce. Žalobce se v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně k věci nevyjádřil, k ústnímu jednání se bez omluvy, ač byl řádně předvolán, nedostavil. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že u jednání dne 12.10.2017 správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením o přestupku, fotodokumentací přestupku, osvědčením, ověřovacím listem a výpisem z evidenční karty řidiče.
10. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 17.10.2017 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 4.5.2017 v čase 15:21 hodin v Ostravě na ulici Dr. Martíňka, u přechodu ve směru jízdy k ulici Horní, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, překročil uvedenou rychlost, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM naměřena rychlost jízdy 63 km/h a po odečtu povolené tolerance radaru stanovené výrobcem na +/- 3km v hodině, pak byla rychlost jízdy jím řízeného vozidla stanovena na 60 km/h. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 10 km/h. Tímto jednáním z nedbalosti porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta 1.500 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit státu náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

11. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno.
12. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 10.1.2018 č. j. MSK 172580/2017, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
13. Krajský soud doplnil dokazování listinou předloženou žalovaným – stanoviskem Policie ČR ze dne 13.12.2016 – aktualizace lokalit určených k měření rychlosti vozidel Městskou policií Ostrava, jehož přílohou je seznam úseků, z něhož bylo zjištěno, že Městské policii Ostrava bylo vydáno souhlasné stanovisko s měřením rychlosti vozidel, kromě jiného v Ostravě – Hrabůvce na ulici Dr. Martíňka v obou směrech, a to v termínu od 1.1.2017 do 30.6.2017.
14. Krajský soud odkazuje na obsah spisového materiálu správních orgánů a výše uvedené zjištění z důkazu provedeného soudem, které vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje. Žalobce ani v průběhu silniční kontroly, ani následně v průběhu celého správního řízení neuváděl nic, co by zavdalo pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud považuje zjištěný skutkový stav správními orgány doplněný o zjištění z důkazu provedeného soudem za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem. Klíčovým důkazem o rychlosti vozidla je záznam o přestupku – výstup silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM včetně fotodokumentace, jehož funkčnost byla ověřena autorizovaným metrologickým institutem. Ze záznamu o přestupku včetně fotodokumentace zcela jednoznačně vyplynulo, že laserový paprsek předmětného rychloměru zachytil vozidlo řízené žalobcem, na které směřuje záměrný kříž, jak je patrné z fotografie měřeného vozidla pořízené v okamžiku měření. V daném případě soud považuje zjištěný skutkový stav za plně postačující pro učinění závěru o spáchání přestupku žalobcem. Důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu či znaleckým posudkem z oboru metrologie by byly nadbytečné, a proto je soud neprováděl. Provedeným dokazováním bylo rovněž prokázáno, že dne 4.5.2017 Městská policie Ostrava byla dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, oprávněna měřit rychlost vozidel v daném místě.
15. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel. Ve vztahu k výsledku měření rychlosti je zcela irelevantní námitka žalobce o měření rychlosti „skrytým způsobem“ bez vědomí řidiče.
16. Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o úhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Krajský soud konstatuje, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že žalobce z nedbalosti porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním

provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, z čehož plyne závěr, že forma zavinění je ve výroku rozhodnutí výslovně uvedena. Námitka žalobce, že rozhodnutí neobsahuje formu zavinění tak není důvodná.

17. K námitce ohledně materiální stránky přestupku soud zdůrazňuje, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45). Samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší, než nepatrný. V kontextu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že bylo dovozeno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě nejméně o 10 km/h v daném místě v blízkosti přechodu, jak bylo zjištěno z oznámení přestupku a fotodokumentace, která je součástí oznámení podezření ze spáchání přestupku (snímek vpravo nahoře), zcela jistě bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemní komunikaci a porušuje chráněný zájem společnosti, aby řidiči motorových vozidel dodržovali předepsanou rychlost vozidel na pozemních komunikacích, neboť v opačném případě může dojít k závažným následkům ve smyslu dopravních nehod, ublížení na zdraví a poškození věcí. Materiální znak přestupku tak byl naplněn. O tom, že minimální zákonem požadovaná míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo toto nutno detailněji zkoumat.
18. Ve shodě s žalovaným soud zastává názor, že nová právní úprava (tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1.7.2017) není pro žalobce příznivější a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35). K námitce žalobce ohledně mimořádného snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavadávaly sebemenší důvod, ty nevyplývaly ani ze spisu, a ani tvrzení žalobce uvedená v žalobě, nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby.
19. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí, správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná.
20. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.06.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně